

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5306/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Звездан Пешић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала Лесковац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 132/20 од 07.07.2020. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима садржаног у ставу првом изреке пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 132/20 од 07.07.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима садржано у ставу првом изреке пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 132/20 од 07.07.2020. године, тако што се жалба тужене одбија, као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П 3706/19 од 07.10.2019. године у ставу другом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка од 21.500,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема овог решења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 3706/19 од 07.10.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да у корист тужиље уплати разлику доприноса за социјално осигурање надлежним фондовима ПИО, за период од 23.06.2010. године до 22.09.2010. године укупно 483,24 динара са законском затезном каматом од дана вештачења 17.08.2019. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 33.800,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 132/20 од 07.07.2020. године, ставом првим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке.

Против пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, побијајући у ставу првом изреке којим је преиначено решење о трошковима поступка, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. у вези члана 420. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да у корист тужиле изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду ПИО. С обзиром да је тужила успела у спору обавезао је тужену да јој накнади трошкове поступка од 33.800,00 динара применом чланова 153. и 154. ЗПП, а који се односе се на трошкове које је имала за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката и то: на име састава тужбе од 6.000,00 динара, на име приступа на два одржана рочишта од по 7.500,00 динара према важећој АТ, на име накнаде за вештачење од 3.000,00 динара, као и на име трошкова судске таксе за тужбу и одлуку од по 1.900,00 динара.

Другостепени суд је преиначио одлуку о трошковима поступка и одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, образлажући одлуку да је тужила само незнатним износом успела у спору.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужиле указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак другостепеног суда. Наиме, по оцени Врховног касационог суда правилно је првостепени суд одлучио када је обавезао тужену да тужиле накнади трошкове поступка који су били потребни за вођење парнице, у износима који према вредности предмета спора тужиле припадају применом важеће Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, а у оквиру граница постављеног захтева у смислу члана 3. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка и на основу члана 416. став 1. у вези члана 420. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужилца је успела у поступку по ревизији, па јој, на основу члана 153. и 154. ЗПП, припадају и опредељени трошкови овог поступка, који су досуђени у висини од 21.500,00 динара и који обухватају трошкове за састав ревизије од стране адвоката од 12.000,00 динара на основу Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12) и трошкове судских такси на ревизију од 3.800,00 динара и одлуку по ревизији од по 5.700,00 динара, према Тарифном броју 1. и 2. Таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94 ... 95/18).

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић